

YOM KIPPUR

THE TRUE STORY

Seeing Past the Noise

HOLIDAY OVERVIEW

Yom Kippur

Yom Kippur is the holiest day of the year—the day on which we are closest to G-d and to the quintessence of our own souls. It is the Day of Atonement—“For on this day He will forgive you, to purify you, that you will be cleansed from all your sins before G-d” (Leviticus 16:30).

For nearly twenty-six hours—from several minutes before sunset on 9 Tishrei to after nightfall on 10 Tishrei—we “afflict our souls”: we abstain from food and drink, do not wash or anoint our bodies, do not wear leather footwear, and abstain from marital relations.

Before Yom Kippur, we perform the *kaparot* atonement service. We request and receive honey cake, in acknowledgment that we are all recipients in G-d’s world and in prayerful hope for a sweet

and abundant year. We also eat a festive meal, immerse in a *mikveh*, and give extra charity. In the late afternoon, we eat the pre-fast meal, following which we bless our children, light a memorial candle as well as the holiday candles, and go to the synagogue for the Kol Nidrei service.

In the course of Yom Kippur, we hold five prayer services: Maariv, with its solemn Kol Nidrei service, on the eve of Yom Kippur; Shacharit—the morning prayer, which includes a reading from Leviticus followed by the Yizkor memorial service; Musaf, which includes a detailed account of the Yom Kippur Temple service; Minchah, which includes the reading of the Book of Jonah; and Ne’ilah, the “closing of the gates” service at sunset. We say the *al chet* confession of sins eight times

in the course of Yom Kippur and recite Psalms during every available moment.

The day is the most solemn of the year, yet an undertone of joy suffuses it: a joy that revels in the spirituality of the day and expresses the confidence that G-d will accept our repentance, forgive our sins, and seal our verdict for a year of life, health, and happiness. The closing Ne’ilah service climaxes with the resounding cries of “Hear O Israel . . . G-d is One.” Then joy erupts in song and dance (a Chabad custom is to sing the lively “Napoleon’s March”), followed by a single blast of the shofar, followed by the proclamation, “Next year in Jerusalem.” We then partake of a festive after-fast meal, making the evening after Yom Kippur a *yom tov* (festival) in its own right.

Is it better to
prioritize the
reality or the
potential?

Teshuvah

Making amends for
past sins and
resolving to do better.

TEXT 1

*Maimonides, Mishneh
Torah, Laws of
Teshuvah 1:1*

מצוה עשה אחת והוא שישוב
החוטא לפני ה' ויתודה.

It is a positive commandment
that a sinner repent for his or
her sin before G-d and confess.

TEXT 2

Talmud, Yoma 86b

וצריך לפרוט את החטא, שנאמר: "אנא חטא העם הזה חטאה גדולה ויעשו להם אלוהי זהב". דברי רבי יהודה בן בבא.

רבי עקיבא אומר: "אשרי נשוי פשע כסוי חטאה".

During confession, one must detail the sin, as it is stated, “And Moses returned to G-d and said, ‘Please, these people have sinned a great sin, and have made themselves a god of gold’” (Exodus 32:31). This is the statement of Rabbi Yehudah ben Bava.

Rabbi Akiva says that the verse states, “Fortunate is one whose transgression is forgiven, whose sin is hidden” (Psalms 32:1) [which teaches that one need not detail their sins].

TEXT 3

Tosafot, *Gitin 35b, s.v.*
Leichush

וכן מפרט מעשיו כדי שיתבייש מחטאיו, ומאן דאמר מפני
החשד . . . ולכך נמי לא יפרט מעשיו, שלא יחשדוהו בשאר
עבירות.

One should specify their sins so as to be truly shamed by them. Others oppose and say . . . not to specify so that others shouldn't suspect them of other sins [and thus the confessor would lose credibility in other legal contexts].

QUESTION

Rabbi Akiva argues against specifying one's sin as they confess to protect one's reputation.

What is the deeper explanation?

The Talmudic debate is predicated on a broader discussion: a situation as it is now, versus the consequences in the future.

TEXT 4

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei
Sichot 24, p. 241*

איז זייער פלוגתא תלוי אין דער שאלה
הידועה — צי דארף מען זיך רעכענען און
מכריע זיין בהווה מיט א מצב וואס וועט
(אדער קען) זיין בעתיד:

דער מאן דאמט אז "צריך לפרוט את מעשיו"
האלט, אז וויבאלד דער פירוט החטא איז נוגע
צו דער תשובה גופא (בהווה), אז זי זאל זיין
טיפער און אמת'ער — רעכנט מען זיך ניט
מיטן חשש שבעתיד;

מה שאין כן שיטת רבי עקיבא איז . . . אז מען
דארף זיך רעכענען מיטן עתיד (ער האט אין
יעדן ענין געזען גלייך (בהווה) די תוצאות
שבעתיד) — און דעריבער, אף על פי אז מצד
דעם מצב בהווה וואלט דער פירוט החטא
געבראכט צו א טיפערער תשובה, דארף מען
חושש זיין אויף דעם הפסד וואס וועט דערפון
ארויסקומען בעתיד.

The debate hinges upon a popular question: how to reckon with, in the present, a situation that will, or at least can, change in the future:

Now, specifying one's sin enhances the *teshuvah* in the moment, making it more sincere and authentic. This is what counts for the opinion that holds that one must specify their sins, and they do not reckon with the future consequences.

Rabbi Akiva disagrees, arguing that we must indeed reckon with future consequences, for he was able to see the future results immediately at the outset. And so, he maintains that even if specifying the sin will enhance the current *teshuvah* experience, we must still be concerned with the future losses it will bring about.

RABBI YEHUDAH

Present moment

RABBI AKIVA

Future consequences

Love is an expansive emotion; each level of love is deeper than the next.

Fear is a reductive emotion; at their core, all levels of fear are the same.

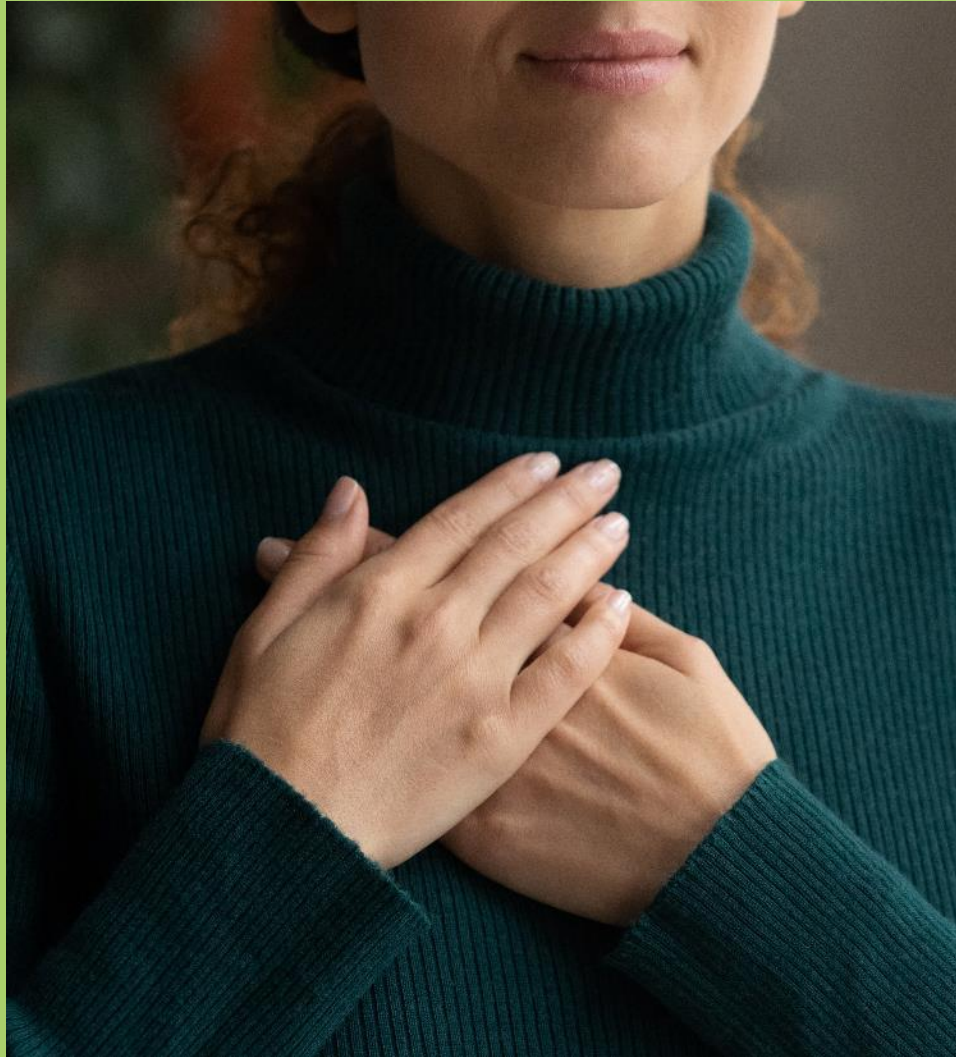
TEXT 5A

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Ibid., p. 202*

ועל דרך הידוע בענין ההפרש שבין אהבה ליראה, אז אין אהבה, וויבאלד
אז ענינה איז מציאות והתפשטות, איז יעדער מדריגה שבאהבה אן ענין
בפני עצמו. מה שאין כן יראה, וויבאלד אז ענינה איז ביטול, קען מען ניט
פאנאנדערטיילן צווישן יראה תתאה און יראה עילאה, ווייל דער עצם
מהות היראה — תנועת הביטול — איז אין ביידן בשוה.

There's a fundamental difference between love and fear: Love is an expansive emotion. As such, every level and iteration of love is on a different plane. By contrast, fear is reductive. As such, we can't make distinctions between lower and greater levels of fear, for the core of fear is always the same: a feeling of nothingness before G-d.

At his or her core, a Jew harbors a deep-seated belief in G-d. Everything else is just noise covering up that truth.

TEXT 5B

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei
Sichot 39, pp. 202–203*

ביז אז אפילו יראת העונש (און ניט נאר יראה פון עונשים שלמעלה, נאר יראת הרצועה, וואס ער האט מורא אז א בשר ודם זאל אים שלאגן), וויבאלד ס'איז א תנועה פון יראה וביטול, זאגט מען אויף דעם, אז פנימיותה ואמיתית מהותה איז די יראה וואס ער האט מורא פון אויבערשטן — יראת הרוממות. נאר מצד דעם העלם והסתר פונעם גוף ונפש הבהמית, דוכט זיך אים אויס אז ער האט מורא פון דעם עונש.

A Jew can exhibit primitive levels of fear of G-d, like fearing punishment, a “slap on the wrist”—namely, that a human being will physically beat them. But, inasmuch as it’s still a feeling of fear and nothingness, we view it as a manifestation of something much deeper. The core of such fear is a lofty level of fearing G-d’s greatness. It is only due to the concealment of the body and the egoistic soul that it manifests as fear of punishment.

TEXT 6

*Rabbi Yosef Yitzchak
Schneerson, Sefer
Hamaamarim 5708, p. 85*

באדם כששורש נשמתו למעלה
מתעורר באהבה ויראה הוא בבחינת
תכלית הקדושה בלא בחינת לגרמיה
כלל, כי חלק ה' עמו ולא יגור במגורו
רע כלל, אבל בהשתלשלות התעוררות
זו עד מזריגה התחתונה שבנשמה
המלובשת בנפש החיונית ובגוף
החומרי שהוא כלי גשמי מאד . . . אז
תהיה ההתעוררות בבחינת לגרמיה
מפני הכלי ששורה בו ההתעוררות.

ואין זה שקר גמור כמו שסוברים
העולם, כי אם היא אמיתית למעלה
בשרש נשמתו כנזכר לעיל, רק
בהשתלשלות בבואה בגוף תשתנה מצד
חומר הגוף בבחינת לגרמיה.

When a Jew's soul is aroused on High with love and fear of G-d, it is the epitome of holiness, without any ulterior motive whatsoever. No negative consequences can ever result from such an experience. However, as this feeling evolves and eventually manifests in the lowest level of the soul as it is integrated into a corporeal body, a very material container, . . . the feeling can then show up as something selfish. This is due to the vehicle in which the feeling is being expressed, the body.

But this emotion isn't inauthentic, as some would believe. Rather, it is an expression of the truth that the soul experiences on High. It is only due to the evolution into the body that it takes on a different form due to the body's selfish nature.

TEXT 6

*Rabbi Yosef Yitzchak
Schneersohn, Sefer
Hamaamarim 5708, p. 85*

ולכן אל יפול לב האדם בנפול עליו
המרה שחורה לומר כי קליפה ורע
גמור הוא, כי באמת אינו רע גמור . . .
ובעצם נשמתו הוא בחינת אמיתית,
והוא מה שנתעוררה בבחינת היראה,
ורק בבחינה התחתונה שבנשמה . . .
הרי הוא בא כלשון הגוף ונפש
הטבעית, שהוא בבחינת העצבות
והמרה שחורה ויראת העונש. שכל זה
הוא בחינת הישות ולגרמיה, אבל היא
אמיתית מצד עצמה, ויכולה להתהפך
לקדושה להיות ירא חטא לירא מעצם
החטא לפי שהוא היפך ומנגד לאלקות,
ולמעלה מזה להיות בבחינת יראת
בושת שהוא יראת הרוממות.

Never despair and fall into depression thinking that such feelings are really bad. . . . No: In the essence of your soul, it is authentic, and that's why you're afraid. It is only because it's manifesting in the lowest levels of your soul . . . that it is being expressed in the language of your body, like depression, feeling down, and fearing punishments. These feelings are indeed selfish, but at their core are pristine and authentic. They can be transformed into holy feelings of fearing sin—namely, to abhor sin because it's contrary to G-d's will—or, even higher, to a level of fear of G-d's greatness.

TEXT 7

*Maimonides, Mishneh
Torah, Laws of
Divorce 2:20*

מי שְׁהָדִין נוֹתֵן שְׁכּוֹפִין אוֹתוֹ לְגַרְשׁ
אֶת אִשְׁתּוֹ וְלֹא רָצָה לְגַרְשׁ, בֵּית דִּין
שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּכֹל מְקוֹם וּבְכֹל זְמַן
מְכִין אוֹתוֹ עַד שִׁיאֲמַר "רוֹצֵה אָנִי",
וְיִכְתֹּב הַגֵּט וְהוּא גֵט כְּפֶשֶׁר . . .

וְלָמָּה לֹא בָטַל גֵּט זֶה, שְׁהָרִי הוּא
אָנוּס? . . .

שָׂאִין אוֹמְרִין אָנוּס אֵלָּא לְמִי
שֶׁנִּלְחַץ וְנִדְחַק לַעֲשׂוֹת דָּבָר שֶׁאִינוֹ
מְחֻיָּב בּוֹ מִן הַתּוֹרָה לַעֲשׂוֹתוֹ, כְּגוֹן
מִי שֶׁהִכָּה עַד שֶׁמָּכַר אוֹ עַד שֶׁנָּתַן.
אָבָל מִי שֶׁתִּקְפוּ יָצְרוּ הָרַע לְבַטֵּל
מִצְוָה אוֹ לַעֲשׂוֹת עֲבֵרָה וְהִכָּה עַד
שֶׁעָשָׂה דָּבָר שֶׁחֻיָּב לַעֲשׂוֹתוֹ, אוֹ עַד
שֶׁנִּתְרַחַק מִדְּבַר הָאָסוּר לַעֲשׂוֹתוֹ,
אֵין זֶה אָנוּס מִמֶּנּוּ, אֵלָּא הוּא אָנוּס
עַצְמוֹ בְּדַעְתּוֹ הָרַעָה.

When a man whom the law requires to be compelled to divorce his wife does not desire to divorce her, the court should have him beaten until he consents, at which time they should have a *get* written. The *get* is acceptable. This applies at all times and in all places. . . .

Why is this *get* not void? After all, he is being compelled [and a *get* must be given voluntarily]. . . .

Because the concept of being compelled against one's will applies only when speaking about a person who is being compelled and forced to do something that the Torah does not obligate them to do—e.g., a person who was beaten until they consented to a sale, or to give a present. If, however, a person's evil inclination presses him to negate [the observance of] a mitzvah or to commit a transgression, and he was beaten until he performed the action he was obligated to perform, or he dissociated himself from the forbidden action, he is not considered to have been forced against his will. On the contrary, it is he

TEXT 7

*Maimonides, Mishneh
Torah, Laws of
Divorce 2:20*

לפיכך זה שאינו רוצה לגרש,
מאחר שהוא רוצה להיות מישראל
ורוצה הוא לעשות כל המצוות
ולהתרחק מן העברות, ויצרו הוא
שתקפו, וכיון שהכה עד שתשש
יצרו ואמר "רוצה אני", כבר גרש
לרצונו.

himself who is forcing [his own conduct to become debased].

With regard to this person who [outwardly] refuses to divorce [his wife]—he wants to be part of the Jewish people, and he wants to perform all the *mitzvot* and eschew all the transgressions; it is only his evil inclination holding him hostage. Therefore, when he is beaten until his [evil] inclination has been weakened, and he consents [to the divorce], he is considered to have performed the divorce willfully.

TEXT 8

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei
Sichot 39, p. 203*

און אזוי ווי יראה, על דרך זה אויך תשובה . . . אז אויך די נידעריקסטע מדריגה פון תשובה, ביז אפילו תשובה מצד יראת העונש (וואס ער טוט תשובה בכדי ער זאל ניט נענש ווערן), איז פנימיותה ואמיתתה — די תשובה שמצד עצם הנשמה, וואס די נשמה קערט זיך צום אויבערשטן — "והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה". נאר מצד דעם שאלעכץ פון דעם גוף ונפש הבהמית וואס פארשטעלט אויף די נשמה, דוכט זיך אים אויס אז ער טוט תשובה מצד יראת העונש.

As it is with fearing G-d, so it is with *teshuvah*. Even the lowest level of *teshuvah*, such as fear of being punished, at its core, is a deep expression of the essence of the soul returning to G-d. It is only the skin of the body and the egoistic soul that cover the soul that make it look as if the *teshuvah* is simply to avoid punishment.

The core of *teshuvah*
is the soul's desire to
reconnect with G-d.

ANSWER

Rabbi Akiva saw each person's *teshuvah* in a deeper way than just the current reality.

Thus, he felt no need for a person to specify their sin—their repentance was already at its best.

TEXT 9

Talmud, Makot 24b

שוב פעם אחת היו עולין
לירושלים, כיון שהגיעו להר
הצופים קרעו בגדיהם. כיון
שהגיעו להר הבית ראו שועל
שיצא מבית קדשי הקדשים,
התחילו הן בוכין, ורבי עקיבא
מצחק. אמרו לו: מפני מה אתה
מצחק? אמר להם: מפני מה אתם
בוכים?

אמרו לו: מקום שכתוב בו "והזר
הקרב יומת" ועכשיו שועלים הלכו
בו, ולא נבכה!?

אמר להן: לכך אני מצחק, דכתיב:
"ואעידה לי עדים נאמנים את
אוריה הכהן ואת זכריה בן
יברכיהו". וכי מה ענין אוריה אצל
זכריה, אוריה במקדש ראשון

A group of scholars went once to Jerusalem after the Destruction of the Temple. When they arrived at Mount Scopus and saw the site of the Temple, they rent their garments in mourning. When they arrived at the Temple Mount, they saw a fox emerging from the site of the Holy of Holies. They began weeping, and Rabbi Akiva was laughing.

They said to him, "For what reason are you laughing?"

Rabbi Akiva replied, "For what reason are you weeping?"

They answered back, "This is the place concerning which it is written, 'And the non-priest who approaches shall die' (Numbers 1:51) and now foxes walk in it; and shall we not weep?"

Rabbi Akiva said to them, "That is why I am laughing, as it is written, 'And I will take to Me faithful witnesses to attest—Uriah the priest, and Zechariah the son of Jeberechiah' (Isaiah 8:2). Now, what is the connection

TEXT 9

Talmud, Makot 24b

וזכריה במקדש שני? אלא תלה
הכתוב נבואתו של זכריה נבואתו
של אוריה, באוריה כתיב: "לכן
בגללכם ציון שדה תחרש [וגו']".
בזכריה כתיב: "עוד ישבו זקנים
וזקנות ברחובות ירושלם". עד
שלא נתקיימה נבואתו של אוריה,
הייתי מתיירא שלא תתקיים
נבואתו של זכריה. עכשיו
שנתקיימה נבואתו של אוריה
בידוע שנבואתו של זכריה
מתקיימת.

בלשון הזה אמרו לו: עקיבא
ניחמתנו, עקיבא ניחמתנו.

between Uriah and Zechariah?"

Rabbi Akiva proceeded to explain, "The verse established that fulfillment of the prophecy of Zechariah is dependent on fulfillment of the prophecy of Uriah. In the prophecy of Uriah, it is written, 'Therefore, for your sake, Zion shall be plowed as a field, and Jerusalem shall become rubble, and the Temple Mount as the high places of a forest' (Micah 3:12), where foxes are found. In the prophecy of Zechariah, it is written, 'There shall yet be elderly men and elderly women sitting in the streets of Jerusalem' (Zechariah 8:4). Until the prophecy of Uriah with regard to the destruction of the city was fulfilled, I was afraid that the prophecy of Zechariah would not be fulfilled, as the two prophecies are linked. Now that the prophecy of Uriah was fulfilled, it is evident that the prophecy of Zechariah remains valid."

The sages said to him, "Akiva, you have comforted us; Akiva, you have comforted us."

Rabbi Akiva's ability to look toward the future allowed him to see the potential for Redemption.

TEXT 10

Talmud, Berachot 60b

רבי עקיבא דנהנה קאזיל באורחא.
מטא לההיא מתא, בעא אושפיזא לא
יְהִי לִיה. אָמַר: "כָּל דְּעֵבִיד רַחֲמֵנָא
— לְטָב."

אָזַל וּבֵת בְּדַבְרָא, וְנִהְנֶה בְּהַדְיָה
תְּרַנְגוּלָא וְחַמְרָא וּשְׂרָגָא. אֶתָּא זִיקָא
כְּבִיָּה לְשְׂרָגָא. אֶתָּא שׁוֹנְרָא אֲכָלִיה
לְתְּרַנְגוּלָא. אֶתָּא אַרְיָה אֲכָלִיה לְחַמְרָא.
אָמַר: "כָּל דְּעֵבִיד רַחֲמֵנָא — לְטָב."

בֵּיהּ בְּלִילְיָא אֶתָּא גְיִיסָא, שְׁבִיָּה
לְמַתָּא. אָמַר לְהוּ: לָאוּ אָמְרִי לְכוּ? כָּל
מַה שְּׁעוּשָׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַכֹּל
לְטוֹבָה.

Rabbi Akiva was traveling and arrived at a particular city. He inquired about lodging, and they did not give him any. He said, "Everything that G-d does, He does for the best."

He went and slept in a field. He had with him a rooster, a donkey, and a candle. A gust of wind came and extinguished the candle; a cat came and ate the rooster; a lion came and ate the donkey. He said, "Everything that G-d does, He does for the best."

That night, an army came and took the city into captivity. He said, "Didn't I tell you? Everything that G-d does, He does for the best."

TEXT 11

*Midrash, Avot DeRabbi
Natan 6:2*

מה היה תחלתו של רבי עקיבא?

אמרו, בן ארבעים שנה היה ולא שנה
כלום.

פעם אחת היה עומד על פי הבאר,
אמר: מי חקק אבן זו? אמרו: לא
המים שתדיר [נופלים] עליה בכל
יום?

אמרו [לו]: עקיבא, אי אתה קורא
"אבנים שחקו מים"?

מיד היה רבי עקיבא דן קל וחומר
בעצמו - מה רך פסל את הקשה, דברי
תורה שקשה כברזל על אחת כמה
וכמה שיחקו את לבי שהוא בשר
ודם. מיד חזר ללמוד תורה.

What were Akiva's beginnings?

It is said: he was forty years old and completely illiterate.

One time, while standing by the mouth of a well, he inquired, "Who hollowed out this stone?"

They said to him, "Isn't it the water that drips on it continuously every day? Akiva, haven't you read the [verse that says] 'Water wears away stone (Job 14:19)'?"

Rabbi Akiva reflected, "If something as soft as water can pierce something as hard as rock, certainly the words of Torah, which are as strong as iron, will pierce my heart of flesh and blood."

Rabbi Akiva immediately returned home and [began] to study Torah.

TEXT 12

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei
Sichot 24, p. 242*

און דעריבער: לשיטת רבי עקיבא אז עתיד איז מכריע את ההווה — רבי עקיבא
"זעט" אינעם הווה זיין פנימיות, וואס וועט ארויסקומען בעתיד — זעט ער אויך די
פנימיות פון ענין התשובה, אז אף על פי אז מ'האלט ערשט ביי דער דרגא הנמוכה פון
תשובה . . . איז עס "בכח" ובפנימיות שוין אן ענין פון תשובה מאהבה . . . און
דעריבער האלט ער אז אין צריך לפרוט את מעשיו.

Rabbi Akiva's long-standing opinion is that future considerations outweigh the current situation. In other words, he sees the inner story, what will eventually transpire. And so, he sees the depth of *teshuvah*: A person can outwardly be manifesting a very primitive level of *teshuvah*, but the deeper reality is that such *teshuvah* is really a lofty level of love toward G-d. . . . And so, Rabbi Akiva maintains that there's no need to specify one's sins.

Grab those momentary spurts of inspiration and recognize that we're being driven by something powerful and deep—and then live up to it.

KEY POINTS

1. Confession is a key component of *teshuvah*.
2. Rabbi Akiva absolves a person from specifying their sins for fear of the consequences on their reputation.
3. Many Talmudic arguments hinge on a debate of which to prioritize: the present situation as it is, or its future consequences.
4. Rabbi Akiva is of the latter opinion—hence his concern about specifying sins.

KEY POINTS

5. Love is an expansive emotion, whereas fear is reductive.
6. All levels of fearing G-d are, at their core, the same deep thing: a feeling of nothingness before Him.
7. So it is with *teshuvah*: all manifestations thereof are, at their core, an expression of the soul's deep desire to reconnect with G-d.
8. Rabbi Akiva saw *teshuvah* that way; thus, he felt that specifying sins to enhance the experience was unnecessary.

